

[Korsgaard.]

kan producere nok. For saa vidt kan den højtærede Udenrigsminister, som i Gaar var inde herpaa, have Ret. Det er ikke en Krise med Hensyn til at faa Varer frem, tværtimod, det er en Krise, hvor der er for mange Varer. Det, der bliver Spørgsmaalet, er da, som den højtærede Udenrigsminister vistnok ogsaa sagde, Fordelingen.

For mig kan der ingen Tvivl være om, at det er Teknikkens for hurtige Udvikling, der har skabt Krisen. At det skulde være en Eftervirkning af Krigen som Krig betragtet, tror jeg ikke paa; derimod tror jeg ganske bestemt paa, at det er Teknikkens for stærke Udvikling, dens Udvikling i et Tempo, der har været saa stærkt, at man ikke forbrugsmæssigt har kunnet indstille sig derpaa, der har skabt Krisen. Samtidig maa jeg sige, at jeg ikke kan være i Tvivl om, at set paa langt Sigt betyder den tekniske Udvikling afgjort, at Levofoden kan sættes højere og højere op.

Men det, der bliver vanskeligere, og hvad de politiske Partier muligvis kan have nogen Indflydelse paa, bliver Fordelingsspørgsmaalet. Deler man Landet erhvervmæssigt set i By- og Landbrugserhverv og igen Byerhvervene i dem, der eksporterer, og dem, der lever paa Hjemmemarkedet, kan der ingen Tvivl være om, at Landbrugserhvervet maa betragtes som et rent eksporterende Erhverv; for det gælder i udpræget Grad Verdenspriserne. For den Del af Byerhvervet, som alene producerer paa Hjemmemarkedet, er jeg tilbøjelig til at tro, at den Teori er rigtig, som siger, at det for saa vidt er interesseret i den højst mulige Dagløn, som der derigennem skabes Købeevne, men jeg maa rigtignok straks føje til, at i sidste Instans tror jeg nu ikke, at det bliver Hjemmeproduktionen, der kan blive den bestemmende med Hensyn til Prisdannelsen, det maa være Eksporten.

Tager man saa endelig de Byerhverv, som producerer til Eksport, tror jeg, at de ligger saadan i det, som jeg ogsaa allerede har givet Udtryk, at Ordrene i høj Grad mangler i Forhold til tidligere.

Tager vi nu Landbruget først — det er det mest ensartede Erhverv stort set, vi har her i Danmark, og som enkelt Erhverv betragtet selvfølgelig det, der beskæftigelsesmæssigt set betyder mest —, kan man dér træffe mærkelige Teorier.

Man kan træffe den Teori, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen fremsatte, at det er en Rentekrise, det drejer

sig om. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Duborg har imødegaaet det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen saa godt, at jeg i alt Fald ikke kan gøre det bedre. Jeg kan kun sige, at det er mig fuldstændig ubegribeligt, at man kan tro, at det er den eneste Aarsag; det er mig i Virkeligheden en saa taabelig Paastand, at jeg slet ikke kan forstaa, at man kan fremsætte den her i Tinget.

Naar det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen saa ogsaa siger, at det er de høje Jordpriser, der har Skylden, og nævner, hvad Priserne er nu og før Krigen, eliminerer det ærede Medlem ganske Pristallet — ogsaa en saare besynderlig Ting, naar man vil være vejledende. Endelig kom det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen med en Udtalelse, som jeg synes er den mest besynderlige, idet han som Udtryk for Forrentningsbyrden bruger det Billede, at man nu i Forrentning maa give en 7—8 Tønder Byg pr. Tønde Land — jeg tror, det var det Antal, han brugte.

Men hvad er det for et underligt Tal? En af Grundene til hele den Katastrofe, som Landbruget er inde i, er utvivlsomt Kornpriserens Fald, og det er ganske klart, at hvis dette Fald fortsættes — hvis man f. Eks. i Stedet for, at Prisen nu er vel rundt regnet ti Kroner, kom ned paa to Kroner, hvorved man altsaa kom til at give 35 Tønder Byg i Forrentning —, vil enhver kunne se, at det er det rene Vrøvl at sige saadant noget. De to Ting har ingen Forbindelse med hinanden. Krisen er jo netop skabt i høj Grad ved, at Kornprisen er blevet lav.

Her, overfor Produktionsbilligheden, kom den højtærede Udenrigsminister med en Udtalelse, som jeg ikke tror er rigtig. Han udtalte, at hvor det gjaldt om at producere Korn, stod Danmark foran andre Lande. Deri tror jeg den højtærede Minister har Uret. Det er jo normalt saadan med den Form for Landbrug, vi driver, at det i saa høj Grad er blevet et Mindremands industrielt Brug, kan man vel sige; men hvor det drejer sig om Kornproduktion, er jeg ikke i Tvivl om, at dér skal det netop være et overmaade stort Areal, der skal til, for at producere saa billigt som muligt. Naturligvis har vi saa i Fragten en vis Beskyttelse, men ogsaa kun en vis Beskyttelse. Omvendt kan jeg dog vanskeligt tro, at Kornpriserne kan komme længere ned, end de er nu, hvor de vistnok er nede paa et Niveau, som praktisk talt ikke giver Producenten i de oversøiske Lande no-